

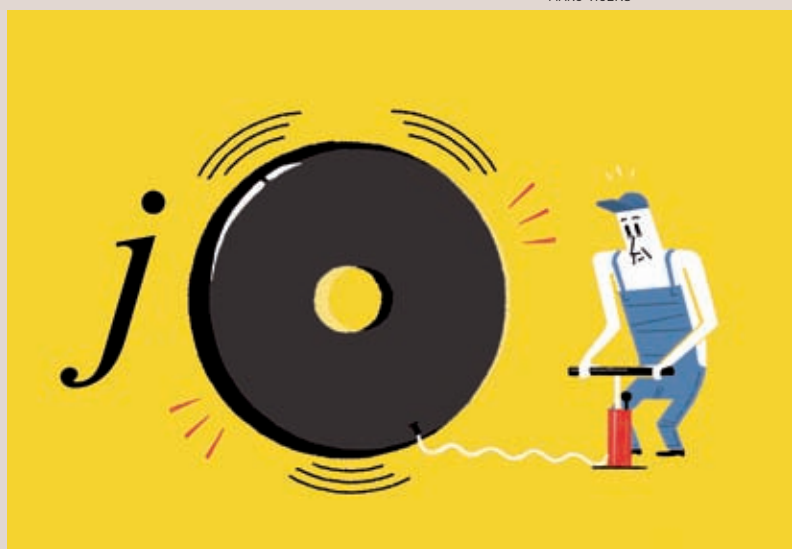
El jo i els altres

A les seves *Memòries*, Aurora Bertrana escriu de Diego Ruiz que era «un egoïsta, un egòlatra i un egotista». Costaria de dir més clar. Però podria haver escrit també encara que era un egocèntric perquè possiblement també ho era. Quan li faltaven molts anys per ser una escriptora, Bertrana va escriure una novel·la en castellà que va titular *Yo*. Amb la mateixa paraula, però en català i amb signe d'admiració, *Jo!*, va titular Prudenci Bertrana, l'any 1925, la novel·la on parla de l'època que va relacionar-se amb Diego o Dídac Ruiz. «A primera vista, algú podria creure que el pare havia descobert el meu manuscrit, n'havia llegit el títol i l'havia copiat. Però ben cert que s'equivocaria», escriu la filla. No sé trobar cap motiu seriós perquè no ens l'hàgim de creure. Segons explica també en aquelles *Memòries*, el seu pare feia una vida una mica a part, pintava i escrivia d'amagat de la família, acabat de sopar feia llargues passejades amb els amics, sovint fins a altes hores de la nit. Entretant, Neus Salazar, la seva dona, cosia, portava les feines de la casa i esperava que arribés el seu home. Vist des d'avui, res que no indigni qualsevol persona que pensi que les relacions humanes han de construir-se a partir de la igualtat. No voldria entrar ara, però, a perdre espai discutint si avui les relacions particulars de moltes parelles o de molts matrimonis han millorat. Em sembla tan evident que hi ha gent que diria que en bona part no, com que hi ha gent com jo que defensaria el contrari. Tan evident com que, sense una vida pròpia, sense un món propi i, encara, sense un temps propi i sense un lloc reservat per escriure, no hi ha escriptor, com tampoc no hi ha artista. I tampoc no n'hi pot haver sense ego. D'ego, en tenia Prudenci Bertrana,

Haikús d'Olot

Poden llegir tots els reculls d'haikús que es van presentar al XLVIII Premi Joan Teixidor de poesia entrant al Google, posant «haikús Olot» i anant a «haikús 2014». El va guanyar Rosa Torrent, que havia presentat el seu recull, *Il·lusióisme*, amb el pseudònim Aigua. Hi ha també tots els altres. Llegeixin, doncs, i, si els sembla que cal, també jutgin.

MARC VICENS

en tenia la seva filla, Aurora, i en tenia Diego Ruiz. Molt, que en tenia. *Di ego*, per entendre'ns. Ja hem vist què en va dir Aurora Bertrana a les seves *Memòries*. «A vint-i-tres anys era doctor en medicina, i la meua erudició, en matèries filosòfiques i literàries, sobrepujava la de molts tinguts per eminències dintre el renaixement noucentista català», escriu Prudenci Bertrana, tot just començar *Jo!*, una novel·la que subtitula *Memòries d'un metge filòsof* i que està basada en Diego Ruiz. Escric tot això pensant a tenir-ho present cada vegada que sento a parlar d'un escriptor o de qualsevol altre artista, de qualsevol altre llibre, de qualsevol altra creació artística i de qualsevol altre escriptor o artista. I també, és clar, de quan parlen dels premis. Sigui el Prudenci Bertrana, el Just Casero o qualsevol altre. Independentment de si s'hi han presentat alguna vegada o no, de si en formen part o no, de si en voldrien formar part o no, o de si estan disposats a fer alguna cosa més, a part de dir que els interessen o que els estimen. Ara que aquests premis tornen i que bona part de la intel·lectualitat gironina se'ls mira amb simpatia o antipatia, segons la relació que hi hagi tingut o els seus interessos. Ara com sempre. I la Facultat de Lletres de la UdG tan absent dels premis, com de tants altres llocs. Penso en la Girona de fa una mica més de cent anys, aquella ciutat que va comprometre's tan poc a defensar Prudenci Bertrana, després que publicqués amb Diego Ruiz *La locura de Álvarez de Castro*.

perfil

L'entrenador bisbalenc Pau Campos (1975) va tornar a l'Handbol Bordils fa quatre anys com un fill pròdig després de començar a fer-se nom en l'handbol català en el sempre exigent planter del FC Barcelona, on va entrenar els juvenils (2009 i 2010), i en la federació, on va ser seleccionador infantil (2006) i cadet (2008). La seva arribada a un dels bressols d'aquest esport a les comarques gironines va coincidir amb l'inici d'una història, encara inacabada, que representa una de les grans fites de sempre de l'esport gironí. L'ascens, el 2013, a una categoria professional (la divisió de plata) d'un grup de jugadors no s'entendria sense el caràcter d'aquest professor d'institut a Palafrugell que viu l'handbol, més enllà dels seus amplis coneixements tècnics, amb una emotivitat extrema.

Pau Campos, la força d'un entrenador

Pau Campos i el Bordils escriuen en l'handbol una de les històries de superació més grans de la història de l'esport gironí

LLUÍS SIMON > TEXT

El que ha passat a Bordils els últims dotze mesos podria ser el guió d'un film a l'estil de la recordada *Hossiers* (1986), en què un menut institut acaba guanyat el campionat estatal de bàsquet als Estats Units.

L'etiqueta #laforçadunpoble que utilitza el club en les seves comunicacions per Twitter reflecteix el tarannà d'un club modest d'un poble que no arriba als 2.000 habitants i que ha vist com el seu equip d'handbol no només ha arribat a una lliga professional, sinó que s'hi ha mantingut amb solvència i amb una força motivadora que en bona part prové de Campos. El tècnic s'ha convertit, per necessitat i convicció, en un líder que exigeix treball, sacrifici i disciplina però que al mateix temps sap viure i fer viure als jugadors l'èxit esportiu com una cosa única, com bocins de felicitat que no només plouen sobre ells sinó sobre tot un poble que s'identifica d'una manera extraordinària amb un equip esportiu.

EDUARD PUNSET > FOTOS

El grup

Campos té molt clara quina és la filosofia que ha portat el Bordils a fer-se valer al costat de clubs i ciutats d'una enorme envergadura. «Funcionem gràcies al grup. Jugador per jugador, potser els altres són més bons, però hem guanyat molts partits per la dinàmica col·lectiva», explicava en les pàgines de *L'Esportiu*. L'altre gran valor que ha posat el Bordils en una situació mediàticament rellevant és el seu amateurisme i la identificació amb els colors i l'afició, així com el treball en els equips del planter. «Hi havia por que ens centréssim massa en el primer equip, però passa al revés. Els jugadors s'impliquen i col·laboren en la base, perquè la majoria l'han mamat allà mateix». Els jugadors del Bordils, que han assolit un repte pel qual pocs apostaven, porten ben bé quatre temporades jugant plegats amb el mateix entrenador, i es coneixen de memòria. Cap d'ells ha escoltat les propostes que arribaven d'altres

L'etiqueta #laforçadunpoble que utilitza el club per Twitter reflecteix el tarannà d'un club modest d'un poble petit

>> Pau Campos, vestit amb el «polo» d'entrenador. A la taula, les seves samarretes del primer equip, amb el seu braçalet de capità, i, a la mà, el trofeu «Girona és esport- 2013», al millor entrenador de les nostres comarques.

equips, i Campos se'ls ha guanyat amb la seva retòrica autèntica segons la qual no hi ha res impossible.

Ha estat Bordils, un nom desconegut en la geografia espanyola, un club simpàtic pel fet de jugar contra alguns equips de gran tradició en l'handbol? «Les històries com la nostra arriben i enganxen. Som el club simpàtic, però ningú vol que li fotin una plaça d'ascens. Llavors l'equip simpàtic ja no fan tanta gràcia». La passió per l'handbol al poble, com a Sarrià, és ben coneguda, però aquesta temporada s'ha desbordat. «En els temps morts ens costa sentir-nos entre nosaltres, de tant de soroll. Els jugadors ho noten. Jo he vist molta pell de gallina i nois de 30 anys que s'emocionen. I a mi també em passa». La pista, de fet, s'omple mitja hora abans que comenci el partit.

Per al Bordils, viatjar per tot Espanya ha estat tot un repte. Les despeses s'han multiplicat, i assolir més ingressos, tot i que els socis s'hi han bolcat, és difícil quan encara la crisi econòmica castiga tota la societat. Tocar de peus a terra és una altra de les virtuts de l'entrenador: «Això que vivim és anecdòtic, i en qualsevol moment pot començar la davallada».

Els mals moments

Que les emocions a Bordils han estat tot l'any a flor de pell ho demostren les enormes dificultats extraesportives que ha hagut de superar l'equip. Els vincles entre l'entrenador, els jugadors i l'afició van molt més enllà de l'esport. Xicu Reixach, per exemple, va haver de ser ingressat d'urgència a Màlaga després d'un partit i va haver de ser operat del fetge mentre els seus companys tornaven amb el cap cot cap a casa amb una preocupació enorme. Ho relatava aquells dies el mateix Campos: «Jo aquest nano l'he vist créixer i els seus companys han crescut amb ells. I tothom estava molt afectat, pel germà, el pare, la

mare...». L'entrenador recorda especialment el trauma d'aquell viatge: «Va ser duríssim. Tothom es volia quedar, no hi podíem fer res». Aquell ensurt, que va acabar amb el trasllat del jugador al Trueta, on va tornar a ser operat, no va ser l'únic d'una temporada sempre amb les emocions a flor de pell. Dos dels millors jugadors de l'equip, Esteve Ferrer i Jordi Masó, van tenir lesions de llarga durada i també van haver de passar per la sala d'operacions. El conte de fades, doncs, no va estar exempt de moments foscos, amb ratxes llargues de partits sense guanyar i el patiment pel descens. «Veia la tensió a la cara dels jugadors al final dels entrenaments. Pensaven que decebien la gent perquè Bordils perdia el somriure».

Final feliç

Per entendre l'exigència de la divisió de plata, Campos assenyala que la majoria d'equips entrenaven quatre, sis o set dies a la setmana, i que a ell li era impossible reunir els jugadors més de tres dies per culpa dels estudis o les feines de cadascú. Els desplaçaments a tota la península també han obligat els joves jugadors a fer un gran sobre esforç amb llargs desplaçaments d'autobús i un munt de vols. Moltes i moltes hores abocades a un projecte comú. «Érem els candidats en les travesses per baixar. Però és un èxit absolut. Hem de mirar amb quines plantilles i clubs històrics ens hem enfrontat. I qui som i d'on venim».

L'equip, per les lesions i pel desgast físic, va acabar patint i no va assegurar la permanència fins l'històric partit a casa contra el Zarautz en el comiat del capità, Martí Vila. «Va ser un dels partits més emotius que he viscut mai a Bordils». Va ser festa major. Hi havia motius de sobres per celebrar-ho.

Lluís Simon és periodista.

«Potser els altres són més bons, però hem guanyat molts partits per la dinàmica col·lectiva», explica Pau Campos